

הארחת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת מטות מסעי תשפ"ג

גיליון 171

א לעבטיגער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

אש קדש

פניני הפרשה

זוה הדבר אשר צוה ה' (ל. ב)

הדבר מלשון: 'דיבור' שבכוח הדיבור עושים ציווי ה', וכלל המצוות כלולים בו, וכדבריהם (מנחות ק"א.א.) 'כל העוסק בתורת חטאת כאלו הקריב חטאת'.

כן אפ"ל ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן (כ"ב ט): שבכל מצוה ישנם דיבורים סביבות המצוה, מלבד ציווי המצוה, כגון: 'וידבר ה' אל משה', ושאר דיבורי התורה סביבות המצוה. וזהו: 'זוה הדבר' מלשון: 'הדיבורים מסביב, שבו כלולים כל אשר צוה ה''. או 'יאמר; "הדבר" לשון 'דבר' ע"ד מאמרם (סנהדרין ח.א.) 'דבר אחד לדור' מלשון הנהגה ומלכות, שהחכמים וגדולי ישראל הם אלו שמפרים את הנדר, המרומוז בפסוק זה - ריש פרשת נדרים.

ככל היוצא מפיו יעשה" (ל. ג)

במאמרם (ברכות ט"ו): 'לעולם אל יפתח אדם פיו לטון'. וכן שם: 'אל יוחנן מנין שברית כרותה לשפתיים, עיי"ש. ועיווין ברבינו בחיי' (בהקדמה לפ' ויגש): 'ודבר ידוע כי הדיבור יש לו כוח גדול, הן לטוב והן להיפוכו', וכן הוא בעוד דברי רבותינו ובזוהר הק' מגודל כוח הדיבור. וזהו: 'ככל היוצא מפיו' - שהדיבור שיוצא מפה האדם, 'עשה' - יש בידו כוח של עשה - לפעול לטוב ולמוטב.

כן אפ"ל; ע"פ המובא ב'ליקוטי מוהר"ן' (תורה ל"ד) שהדיבור הוא כלי השפע להמשיך השפעתו ית', וזהו: 'ככל היוצא מפיו' - לפי הדיבור, כן: 'עשה' - ככל נמשך העשייה - השפע שבדבר.

ככל היוצא מפיו יעשה" (ל. ג)

'ככל' גימ' 'שבעים', ע"ד הכתוב (תהלים צ): 'ימי שנותנו בהם שבעים שנה', מספר הרומז על ימי חי האדם, וכל עמלו של האדם הוא הדיבור ע"ד הכתוב (קהלת ו: 1) 'כל עמל אדם לפיתו', ובפס"ו: 'אין בין המתים לחיים אלא דיבור בלבד'. וכן (משלי יח): 'מות וחיים ביד לשון'. ובספר החינוך (תר"ז): 'סגולת האדם לגודל שבחו הוא הדיבור, שהוא יתר בו על כל הנבראים', וכן באריכות בספ"ק.

זהו: 'ככל' ימי שני חי האדם, 'היוצא מפיו יעשה' שהדיבור זה עצם עשייתו ומהותו.

"אלה החקים אשר צוה ה' את משה בין איש לאשתו בין אב לבתו. בנעוריה בית אביה" (ל"ז)
עיקר זמן עבודת האדם הוא בימי הנעורים* וכמובא ע"כ מגודל המעלה של גירסת דינקותא, ועוד.
וב'ספר המידות' (תשובה ע"ג): 'העבודות שאדם עובד את ה' בימי בחורותו, כל יום ערכו יקר משנים רבות של עבודה לעת זקנותו'. וכן הוא בתשובה כמובא על תשובת המשלך שהעיקר זה בימי נעוריו. וזהו: 'החקים אשר צוה ה' את משה בין איש לאשתו' - הקשר של הקב"ה כביכול עם ישראל - 'בנעוריה' שאז עיקר זמן העבודה. אך בל' יפול לב האדם מכך, דהא כל זמן שהוא חי והוא קשור לבינת אביה' - לאבינו שבשמים - יוכל להתקרב ולעבדו.

שמאל בימין, שזה עיקר השלימות כידוע. וזה מה שכתוב: 'כי עזה כמות אהבה קשה כשאלו קנאה רשפיה רשפי אש', שתהיה האהבה לה' יתברך בבחינת: רשפי אש, בהפיכת אש רתיחת הדמים של היצר הרע לקדושה...

חס לבי בקרבי - דיברתי בלשוני

ועוד במעלת פנימיות ההתלהבות דקדושה בליקוטי מוהר"ן (ב"ב) בעת שאלישע החיה את בן השונמית, כתוב בו (מלכים ב ד): 'וילך אחת הנה ואחת הנה', שהתלהבות דקדושה, והתנועות הקדושות יש בכוחם להחיות מתים.

והרי זה דבר הנראה במוחש, שבהתעוררות ובהתלהבות האדם הוא חי, תורתו, תפילתו וכל עבודתו הם בחיות דקדושה, בשמחה ובהתלהבות. ועוד שם (ליק"מ רל"ט): כל שורש הדיבור שאנו כה מרבים דרכו לעשות דברים שבקדושה שורשם הוא בחמימות ובהתלהבות: 'כי הדיבור הוא מחמימות, כמו שכתוב (תהלים ל"ט): 'חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש דברתי בלשוני', והוא שלהובא דנורא'. וכבר מובא על כוחו של דיבורים חמים (ליק"מ ל"ט): שאפשר להפיג חמימות יצר הרע בחמימות דיבורי לשון הקודש, ע"ד הכתוב: (תהלים ל"ט) 'חס לבי בקרבי בהגיגי תבער אש - דברתי בלשוני'.

לעשות את עצמו כאילו...

נו, וישאל השואל, היאך מגיעים לזאת החמימות, איך משיגים זאת ההתלהבות דקדושה?

אך גם לזאת ניתנת העצה והפיתרון, וכך המה הדברים בשיחות הר"ן (ע"ד): 'לפעמים אין לאדם שום התלהבות בהתפילה, וצריכים לעשות לעצמו התלהבות וחמימות ולבוער להתפילה. כמו למשל שנמצא לפעמים שהאדם עושה לעצמו רוגז עד שבא בכעס ונתרגז, כמו שאומרים העולם בלשון אשכנז 'ער שניצט זיק איין רוגז'. כמו כן ממש בקדושה בעניין התפלה צריכים לפעמים לעשות לעצמו רוגז ויעשה לו חמימות ותבערת הלב בדיבורי התפלה... ועל ידי זה יבוא אחר כך באמת להתלהבות וחמימות הלב בהתפלה, ויזכה שיבער לבו להשם יתברך, ויפלא בהתלהבות גדולה.

וכן בענין השמחה... שאינו יכול בשום אופן לשמח עצמו, אז עצתו שיעשה עצמו כאלו הוא שמח, ואף על פי שבתחילה עדיין אין השמחה באמת בלב, אף על פי כן על ידי שיעשה עצמו כאלו הוא שמח, על ידי זה יזכה אחר כך באמת לשמחה. ועצה זאת היא עצה גדולה מאוד גם בכל הדברים שבקדושה. שבתחילה צריכים לעשות עצמו כאילו הוא להוט אחר אותו הדבר שבקדושה, ואחר כך זוכין באמת לזה. והבן מאד'.
כשאנו קוראים השבוע את הפסוק בתורה: 'כל דבר אשר יבא בשם הדיבור באש וטהר' - נתחבר לאותו אש טהור, אש של מצוות ומעשים טובים, ובכך נעביר את האש זרה, החמימות והתאוות רעות, בהכניסנו אש זו - לאש קודש.

הגיע פעם ה'חפץ חיים' לעיר לידא. וכשהתאספו בני העיר לשמוע את דבריו, סיפר להם עובדה זו: פעם נכנסתי בעיר מגורי 'ראדין' למקוה, והמים היו קרים. שאלתי את בעל בית המרחץ: מדוע המים כל כך קרים? והוא ענה לי: רבי, בנאמנות, את כל המים שהיו ב'דוד החם' שפכתי למקוה. ניגשתי אל ה'דוד החם' ומיששתי אותו ונוכחתי לדעת שהדוד של המים החמים הוא פושר. עתה הבנתי מדוע המים הפושרים שפכו לתוך המקוה לא הצליחו לחמם את מי המקוה הקרים - מים פושרים אין בכוחם לחמם מים קרים. והסברתי לו: שכדי לחמם את מי המקוה הקרים, צריך שהמים ששופכים מהדוד החם יהיו רותחים או חמים מאוד, רק באופן זה יתחממו המים הקרים.

המשיל זאת החפץ חיים; כש'עצת צרה ליעקב', ורבים מבני ישראל אינם דבקים בתורה, הם שרויים בקור וקיפאון מתורה ומצוות, והדרך לקרבם הוא לחמם את ליבם בחומה של היהדות.
ובאיזה דרך נצליח בכך? רק כאשר גם אנו נהיה חמים ולהטיים באש קודש, כאשר נכניס חמימות והתלהבות בעבודתנו, נוכל להעביר חום זה גם לאחרים. אם נהיה פושרים, כאותו דוד מים שעמד במקוה בראדין, לא נוכל לחמם כלל וכלל את ליבם הקפוא והאדיש של אלו אשר נצרכים להיכנס לגבולי הקדושה גם הם.

כן, בחמימות ובהתלהבות הלב, אנו מלהיבים את הרוחקים ואת הקרובים לנו, את בני ביתנו, בנינו, וכל הקשורים וכרוכים אלינו.

הברכות הגנוזים באור הפנים

אך לא רק לאחרים, אלא עוד יותר לנו, לעצמינו, משפיע האש קודש - החמימות וההתלהבות לדבר מצוה ולכל דבר שבקדושה. בזה שהאדם מתלהב בתבערת הלב להשם יתברך, בכוח הזה נטהר הלב (ליקוטי מוהר"ן ק"ו). ובהמשך: 'כי נגד שנתלהב ונבער לעבירה או לתאוה רעה, חס ושלום, שמזה נטמא לבו, נגד זה צריך שיתלהב ויבער לבו להשם יתברך. ועל ידי זה יטהר לבו, כמו שכתוב [בפרישיתנו] (במדבר ל"א): 'כל אשר יבא באש תעבירו באש'.

ובביאור שם: 'כי על ידי חמימות הלב, על ידי זה מגרש רוח הטומאה. כי טבע האש שמגרש האוויר, כמו שנתברר לחמי היסודות, כי זהו סיבת מה שיהיה הקני שריפה על ידי שמדליקין מה שזורק למעלה (דהינו הפילוור = חומר נפץ). כי על ידי כוח האש, בורח האוויר, והאוויר דוחה את הדברים שמלאו בהם את הקני שרפה, ועוד נתברר בחוש מכמה דברים. והכלל, שהאש מגרש האוויר, על כן החמימות שבלב שבויער להשם יתברך, מגרש הרוחות שהם אויר, הינו שמגרש את רוח הטמאה, ועל ידי זה נטהר לבו'.

להפוך את האש לקדושה

הבה ונתבונן על מעלת אותה חמימות והתלהבות של קדושה, שבכוחה לכבות אש התאוה, אשר זרה, בתמצית דברי מוהר"ן המרוזים ומחיים את הנפש בליקוטי הלכות (הלכות י"ן נסך ג א.) כשמגברים כנגד האדם הגבורות והדינים להתגרות באדם ולהפילו ח"ו, יש להפוך את אותה חמימות ורתיחת הדמים אל הקדושה, שיעשה המצווה והדבר שבקדושה בחמימות הלב ובהתלהבות גדולה. וזה עיקר שלמות המצווה והעבודה. ולא לעשותה כמצות אנשים מלומדה.

כי יש להתנבר ולהשתדל לעשות את המצוות בחמימות והתלהבות הלב - שזה נמשך דווקא בכך - שמגברים כנגדו חמימות של תלות רעות ח"ו, והוא מתגבר כנגדו ומהפכם אל הקדושה, ועושה המצווה בשמחה והתלהבות גדולה. וזהו מה שכתוב: 'אהבת את ה' אלקיך בכל לבבך', ודרשו חכמינו: בשני יצריך, יצטר טוב וביצר הרע. כי יש להפוך את היצר הרע - את רתיחת הדמים אל הקדושה, אל האהבה דקדושה. שיעבר הלב בשלהובין דרחמינות לה' יתברך. שהגבורות יתכללו בחסד ובאהבת ה', להכליל

שירת הפרשה

"כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֵא בְּאֵשׁ תִּעְבְּרוּ בְּאֵשׁ" - בַּפְּרָשָׁה עֲלֵינוּ לְהִגְבִּיר אֶת הָאֵשׁ וְהַתְּלַהּבוֹת דְּקָדוּשָׁה.

בְּכֹחַ זֶה שְׂבַעֲר פְּחִמִּימוֹת בְּזִמְן הַעֲבֹדָה הַתְּמַח אָנוּ מַעֲבִירִים מֵאֲתָנוּ אֶת הַתְּבַעֲרָה לְאֵשׁ זָרָה.

גְּדוֹל וְחָשׁוֹב הוּא הָאֵשׁ קֹדֶשׁ בְּעֶשְׂיָה הַטּוֹבָה לֹא לְעָבְדוֹ בְּקִרְיוֹת - כְּמִצְוֹת אֲנָשִׁים מְלַמְּדָה.

"חֵם לִבִּי בְּקִרְבִּי בְּהִיגִי תִבְעֵר אֵשׁ" - אֵשׁ דְּקָדוּשָׁה נִחְדָּד זֹאת הַהִתְלַהּבוֹת וּלְבָסוֹף נִזְכָּר לְהַשְׁיִיגָה.

הַמִּשְׁךְ פְּנִינֵי הַפְּרָשָׁה

"ואת פנחס בן אלעזר הכהן לצבא" (לא ו)

ויעוין בדבר רש"י שהיה פנחס שקול כנגד כולם. וכן שם: המתחיל במצווה אומרים לו גמור, והוא זה שנקם נקמת מדין. נעשה רוח קנאה, שהולך ומקנא; על ענין הקדושה, לגודל קדשתו וטהרתו. וזהו בכאן היה עיקר הנקמה היה ע"י פנחס שהוא אליהו משיח, וכדבריו.

"כל דבר אשר יבא באש תעבירו באש וטהר" (לא כד)

מידה טובה מרובה. בטומאתו כתוב: "אשר יבא באש", שזה ממש בא והיה עמו. אך ביטהר' הוא "תעבירו באש" עצם העברה כבר מטהרת ונלמד מכך התחזקות לעבודת ה' שפעם עבודה קלה, אפילו בהעברה כבר שבים ועוזבים את הטומאה. וכדבריהם (קידושין מט:): המקדש אשה על מנת שהוא צדיק גמור, אף על פי שנמצא שהיה רשע גמור אנו אומרים שהוא מקודש, שמא הרהר תשובה באותה שעה.

"בזו איש לוי" (לא ג)

"בזו" גימ' כ"ב - כנגד כ"ב אותיות התורה, לומר: שהם בזו ולקחו המגיע להם לפי "דין תורה".

כן אפ"ל ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה ס) שיש שבילי תורה שאי אפשר לבוא לכך אלא ע"י עשירות. וזהו "בזו" גימ' כ"ב - כנגד אותיות התורה, ללמד; שיש תורה בבזוה זו, בעשירות דקדושה.

"ולמה תניאון את לב בני ישראל" (לב ז)

ע"פ המובא בליקוטי מוהר"ן (תורה נ"ב): "מי שיש לו לב ישראל, אין ראוי לו לומר שמקום זה אין טוב לפניו, כי אין שייך אצלו מקום כלל, כי אדרבה, הוא מקומו של עולם". וזהו בכאן כשמדברים על כניסתם לארץ ישראל, דהו' 'מקום' - כתוב: "ולמה תניאון את לב בני ישראל". כי הא הכל תלוי בלב. ועם לבם הטוב הם יוכלו לבוא לארץ ישראל, כי הכל טוב לפניכם, דהא הכל מקומו של עולם אצלם.

"בלתי כלב בן יפונה הקניזי והיושע בן נון" (לב יב)

אפ"ל בדרך רמז דכתוב בלשון "בלתי" דהא ניצולו בזכות תפילתו של משה שבירכם והתפלל עליהם, וכן תפילתם שהלכו להתפלל בחברון כמובא, והתפילה צריכה להיות בדרגת: "בלתי לה' לבדו. וכמובא ע"כ - לדעת שרק בעזרתו ניושע. וכן לדעת שעומדים לפניו ית'. וזהו כאן בתפילה לשון: "בלתי".

"מסעי בני ישראל" (ל"ג א)

"מסעי - בני" ר"ת מ"ב - כנגד מ"ב מסעות בני ישראל, ואות יו"ד של תיבת "ישראל" רומזת לשכינתו יתברך וכמובא (הקדמות תיקוני זוהר דף ו. י): "כל יו"ד אחיז לשם הוי"ה ב"ה. וכן מהמובא (סנהדרין לט). דכל בי עשרה שכינתא שריא, רמז; שכל המסעות היה בהם 'אמונה' והיה על פי ה', וכמו שכתוב: "ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם על פי ה'". ויעוין בליקוטי מוהר"ן (מ ח"ב) שכל מסעותיהם היה תיקון האמונה, לתקן פגם ע"ז של אלה אלוהיך ישראל

"אלה מסעי בני ישראל" (ל"ג א)

בדברי רש"י: "למה נכתבו המסעות הללו להודיע חסדיו של מקום' וכו' עיי"ש. ואפ"ל; דראשי תיבות, וסופי תיבות של: 'אילה' מסעי' בני ישראל' בגמטריא 'חסדי הוי"ה' - חסדיו של מקום. ונקודת חזוק הנלמד מכך שדווקא בתוך הקשיים, המסעות והטלטולים נמצאים חסדיו של מקום, וכמובא כאן ברש"י. ויעוין בליקוטי מוהר"ן (קצ"ה) עה"פ 'בצר הרחבת לי'.

"ויחננו ברתמה" (ל"ג י"ח)

ברש"י: על שם 'לשון הרע' של מרגלים, שנאמר: 'מה יתן לך ומה יוסיף לך לשון רמיה חיצו גבור שנונים עם גחלי רתמים', והנה: 'לשון הרע' עולה במספר כתיבת: 'ברתמה' ועוד 'ארבעה עשר' שזו מספר: ארבעה עשר בחיניים.

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה כמשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"צ

"שמרי משמרת משכן ה'" (במדבר לא מז)

התמסרותו של רבי שמעון ברגשטין עבור ישיבת ברסלב ב"ב

איש חסיד מופלא היה האי גברא רבא רבי שמעון ברגשטין ראש ישיבת ברסלב בבני ברק. שהתמסרותו לישיבה הייתה ללא גבולות, את כל אשר לו נתן והעניק עבור הישיבה. כה מתאר זאת בספר 'ברסלב - מאחורי הפרגוד' כשכותב על קורת חייו של רבי שמעון ז"ל: לשיא פעולתו הגיע ר' שמעון כאשר הוטל עליו לייסד את ישיבת ברסלב בבני ברק ולעמוד בראשה. הוא נכנס לעבודת הקודש זו בכל המרץ והלהט האופייני לו. שם לילות כימים לגיס את הכספים עבור הבניין, היה זה הון עתק שצריך היה לגייסו מה הפרוטה הראשונה. גם תרומות מחו"ל כמעט שלא הגיעו ולצאת מארץ ישראל לשם כך לא רצה. ברם חסידי ברסלב ברובם, עניים ודלים ויהודים טובים אחרים שראו את מידת האמת שבו ומסירות נפשו השתכנעו והרימו תרומות חשובות. כתב הטורים הכיר יהודי שבעצמו גר בדירת מרתף ובקושי השתכר לפרנסתו, וכאשר קיבל פיצויים מגרמניה תרם את המחצית הסכום להשלמת הגג של קומה ראשונה.

כן גדר על עצמו לא לקחת על עצמו חובות, כדעת רבינו, ומאת ה' הייתה זאת שתמיד הגיעו לידו הסכומים הגדולים והעזרה המסיבית במפתיע כדי שיוכל להמשיך בהקמת הבניין. כולם ראו בחוש את הסייעתא דשמיא המיוחדת העומדת לצידו, וכוחו של רבינו שבנין זה נבנה על שמו. כאשר היה פונה למכרים שיעזרו לו בגיוס כספים נענו לו תמיד בתשואת-חן, כאשר ידעו נאמנה כי כל פרוטה ופרוטה קודש למען המטרה הנעלה. בימי השבעה סיפור אנשים שממש ראו בעיניהם ישועות נפלאות בענייניהם הפרטיים כאשר סייעו בידו בעניין הישיבה הק'.

ברם על אף רוב טרתו בענייניהם הגשמיים של הישיבה היה נתון ראשו ורובו בעניינים הרוחניים. תמיד התעניין אצל הרמ"ם והמשיגו בפרוטרוט על כל תלמיד ותלמיד, וניסה להשפיע על כל אחד הן על ידי שיחות פרטיות והן על ידי שיחות כלליות שהשמיע לכל בני הישיבה. מצבו של כל תלמיד נגע לו אישית והיה רגיל לומר להם: "דע לך כמה תפילות ובקשות שפכתי שיח לפני בורא עולם על הצלחתך".

ראו בחוש כמה הוא שמח כאשר שמע בהצלחת כל תלמיד, וכמה כאב לו כאשר תלמיד לא עלה בלימודים ולא התאים עצמו לישיבה.

בייחוד הוקסמו תלמידי הישיבה משיחותיו סביב ספר "סיפורי מעשיות" שלימד בשבת בבוקר, בהם שילב רעיונות על פרשת השבוע ודברי חזוק והתעוררות מספרי רבינו בטוב טעם ודעת.

אמנות הצדיקים שבו התבלבל במיוחד. לא עשה דבר גדול וקטן מבלי להתיעץ עם זקן חסידי ברסלב רבי לוי יצחק בנדר ז"ל הן בענייני פרטיים, ובייחוד בענייני הישיבה הגשמיים והרוחניים. כאשר דובר בענין בתלמיד שסטה מן הדרך, והייתה בעיה כיצד לנהוג בו, אם להרחיקו מן הישיבה או לנסות בדרכי נועם, שאל עצת זקנים וכפי אשר רבי לוי יצחק הכריע כן עשה.

בני הבית מספרים שפעם היה במצב דחוק ביותר כאשר חיתן את אחד מילדיו, באותו פרק זמן נמצא איזה סכום כסף צדדי בקופת הישיבה, ניסה רבי לוי יצחק לשכנעו שיקח את הכסף בתור הלוואה, ברם הוא לא הסכים רק בתנאי שיורידו לו סכום קבוע ממשכורתו בתור פירעון.

ועוד מצטט שם בספרו על יומן שכתב אחד מתלמידיו: "אש להבה בערה בלבו של רבי שמעון, עשרות בשנים לא נתנה לו מנוח, הרעיון לבנות בית לה', בית היוצר לעשרות בחורי חמד, אשר יתחנכו בו לאור עצותיו ותורותיו ושיחותיו של אור האורות רבינו הקדוש מברסלב זיע"א, לא הרפתה ממנו והיא הייתה כל הווייתו. מבוקר ועד ערב יומם ולילה עיניו ולבו נתונים לזה.

את כל צורכי הישיבה הגשמיים והרוחניים נא על כתפיו. דואג לכלכלתם של בני הישיבה שלא יחסר להם כלום, ושומר על סדר הלימוד והתפילה שלא יפגעו במאומה. ער לכל הבעיות החינוכיות שהתעוררו בקרב התלמידים, עומד בשער ומוכיח מתוך אהבה נסתר ותוכחת מגולה. שיחותיו והערתיו לא הפרתו נבעו מתוך דאגה אמיתית וכנה למצבו של הבחור בהווה ובעתיד. שיחותיו לפני בני הישיבה היו תמיד תכליתיות לא דברים מופשטים, רק מעשיים: דבקות בתורה יגיעה בתפילה, התקשרות וביטול אמיתי לעצותיו של רבינו הק'.

"לא תמיד" - כותב התלמיד - "זכינו וידנו לסוף דעתו, אך עם עבור הימים והשנים נוכחו כמעט כולם בצדקת אמריו. חן של תמימות היה נסוך על שיחותיו. אם כי היה פיקח וחכם במלי דעלמא הרי בעניני דשמיא התנהג בפשיטות כעצת רבינו זצ"ל".

יחסו בכלל לתלמידים היה אישי ואבהי. היה נוהג להזמין תלמידים לביתו ומכבדם בלגימה, וכך מתוך אווירה טובה, נפתחו הלבבות והתלמיד השיח לפניו את כל לבבו, והוא ברוחב בינתו ולבו הרחום חודר אל נפש התלמיד, מעודדו ומחזקו, וכאילו נשמה חדשה נוסכה בקרבו.

לְבֹד הַשֵּׁם

מִן הַפֶּאָר הַהַיּוֹ לְשִׁיף הַתְּחָרִים |

לְיָדִים יְקָרִים ! המִשְׁנָה בְּאֲבוֹת אֹמְרֵת: כָּל מֵה שְׁבָרָא הַקְּדוּשׁ בְּרָךְ הוּא בְּעוֹלָמוֹ, לֹא בְּרָאוּ אֱלֹא לְכַבֹּדוֹ, שְׁנָאֲמַר (ישעיה מג) כָּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי וְלְכַבֹּדִי בְּרָאתִיו יִצְרַתִּי אֶף עֲשִׂיתִיו.

הַקְּדוּשׁ בְּרָךְ הוּא בְּרָא אֶת הַפֶּל בְּעוֹלָם, בְּכִי שְׁנַעֲבֹדוּ יִתְבָּרַךְ מִכָּל הַדְּבָרִים שְׁבָעוּלָם. רְבִי נֶתַן מִבְּרַסְלַב כּוֹתֵב עַל כָּךְ מִשָּׁל בְּסִפְרוֹ "לְקוּטֵי הַלְכוּת", וְכֵן לְשׁוֹנוֹ: כִּמּוֹ לְמִשָּׁל עֵץ אוּ מִתְּכַת כָּל זֶמַן שְׁהוּא גָלָם וְלֹא עֵשׂוּ מִמֶּנּוּ כְּלִי אֵינוֹ נִבְרָךְ לְהֶאֱדָם, וְאֵינוֹ יְכוֹל לְעֵבֵד בּוֹ ה' יִתְבָּרַךְ. אֲבָל כְּשִׁלּוּחַ הָאֲמֵן הַעֵץ וְהַמִּתְכַּת וְעוֹשֵׂה מִמֶּנּוּ כְּלִי - כְּגוֹן כֶּף אוּ קַעֲרָה. וְאֵז הוּא נִבְרָךְ לְהֶאֱדָם, וְאֵז הֶאֱדָם יְכוֹל לְעֵבֵד בּוֹ ה' יִתְבָּרַךְ. כִּי אוֹכַל עִם הַכֶּף וְהַקַּעֲרָה לְכַבֹּד שֶׁבֵּת, אוּ שְׂמִכְבֵּד בְּהֵם אוֹרְחֵים וְגַם מִבְּרָךְ עַל הַמֶּאֱכָל שְׂאוֹכְל בְּהֵם תְּחִלָּה וְסוּף. כִּי בּוֹדֵאי יִשְׂרָאֵל עִם קְדוּשׁ עוֹבְדִים אֶת ה' יִתְבָּרַךְ בְּכָל הַדְּבָרִים שְׁבָעוּלָם. אֲבָל אֵי אֶפְשֶׁר לָהֶם לְעִשׂוֹת עֲבוֹדָתָם בְּשׁוּם דְּבָר, כִּי אִם אַחַר שְׁנִתְתַּקֵּן וְנִעְשֶׂה כְּלִי. וְאֵז מִתְקַיֵּם וּמְשֻׁלְמִים אֶת הַדְּבָר בְּרוּחָנִיית עַל יְדֵי שְׁעוּבָדִים בּוֹ אֶת ה' יִתְבָּרַךְ שְׁנֵה עֵקֶר חֵיות וְשִׁלְמוֹת שֶׁל כָּל הַדְּבָרִים שְׁבָעוּלָם. נִמְצָא עַל יְדֵי שְׁהֶאֱמֵן מִתְקַן וְעוֹשֶׂה אֶת הַכְּלִי בְּגִשְׁמִיּוֹת עַל יְדֵי זֶה מְגִיעַ הַדְּבָר לְשִׁלְמוֹתוֹ גַּם בְּרוּחָנִיית.

וְאֵינוֹ נִלְמַד מִכֶּף שְׁבָכָל דְּבָר שְׂאֵנוֹ עוֹשִׂים, אֲנוֹ וְכוּלָּם לְהַכְנִיס בְּזֶה אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כְּשֶׂאֲנוֹ אוֹכְלִים אֲנוֹ חוֹשְׁבִים שִׁיְהֵי לָנוּ כּוֹחַ לְלַמֵּד לְהַתְפַּלֵּל. גַּם כְּשֶׂאֲנוֹ מְשַׁחֲקִים נְחָשֵׁב; שֵׁישׁ לָנוּ מִכֶּף תּוֹעֲלֵת לְאָגַר כּוֹחוֹת מְחַדְשִׁים, וְאֵנוֹ מְשַׁחֲקִים בְּנֶאֱמָנוֹת וּבְדָרְךְ אֶרֶץ. נִשְׁפִּיל לְהַתְרַגֵּל לְרֵאוֹת אֶת הַפְּנִימִיּוֹת שְׁבָכָל דְּבָר, וְלַעֲשׂוֹת בְּכָל פְּעֻלָּתֵנוּ נַחַת רִיחַ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ.

כְּשֵׁישׁ

פֶּדֶר

- גַּם

הַדְּבָרִים

הַפְּשׁוּטִים

מִקְבָּלִים

חֵן וְיוֹפִי

מִיּוֹחַד !

זֵית רְאֵיָה <<